

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juřičkové a soudců Filipa Dienstbiera a Václava Štencla v právní věci žalobkyně: **Equity Finance s.r.o.**, sídlem Antala Staška 1076/33a, Praha 4, zastoupená Mgr. Jiřím Mašlejem, advokátem, sídlem Říční 456/10, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2024, č. j. 33833/24/5200-11432-709204, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2025, č. j. 10 Af 4/2025-70,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Obchodní společnost Verve Capital s.r.o. byla do obchodního rejstříku zapsána dne 12. 12. 2012 (tehdy pod obchodní firmou GOLUBOK, s.r.o., od 3. 6. 2016 jako Renewable EBG s.r.o. a od 23. 10. 2018 jako Verve Capital s.r.o.). Dne 19. 1. 2021 byl v obchodním rejstříku proveden zápis fúze sloučením zanikající obchodní společnosti Verve Capital s.r.o. se žalobkyní jako nástupnickou společností. V důsledku fúze přešel majetek této zanikající obchodní společnosti na žalobkyni.

[2] Společnost Verve Capital s.r.o. emitovala v roce 2012 dluhopisy o jmenovité hodnotě 1 Kč (dále též „korunové dluhopisy“). Nákladové úroky z těchto dluhopisů následně

v daňových přiznáních za zdaňovací období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018, od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 a od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 uplatnila jako daňově uznatelné náklady ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů.

[3] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) žalobkyni dodatečnými platebními výměry ze dne 28. 3. 2023, č. j. 2484699/23/2004-52526-107729, ze dne 29. 3. 2023, č. j. 2484792/23/2004-52526-107729, a č. j. 2484943/23/2004-52526-107729, doměřil daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018, od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019 a od 1. 1. 2020 do 31. 12. 2020 a stanovil povinnost uhradit penále. Správce daně shledal, že žalobkyně u emise a úpisu korunových dluhopisů neprokázala, že se jednalo o ekonomicky racionální postup, který by odpovídal smyslu dluhopisového financování. Emisi korunových dluhopisů správce daně vyhodnotil jako zneužití práva za účelem získání daňového zvýhodnění. Proti rozhodnutím správce daně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňová rozhodnutí správce daně potvrdil.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobkyně v žalobě zpochybňovala výhradně vyhodnocení emise korunových dluhopisů jako zneužití práva. Městský soud potvrdil, že finanční orgány prokázaly objektivní i subjektivní stránku zneužití práva. Objektivní stránka zneužití práva dle městského soudu spočívala v tom, že dluhopisové financování nepřineslo žalobkyni žádné nové finanční prostředky. Účelem emise dluhopisů mělo být získání finančních prostředků pro rozvoj podnikání, k čemuž nedošlo. Úpis dluhopisů byl financován převážně započtením pohledávek personálně propojených subjektů. Úpis dluhopisů proběhl s téměř šestiletým odstupem. Dluhopisy nebyly nabízeny veřejně. Společnost Verve Capital s.r.o. pasivně vyčkávala s ekonomickou aktivitou na okamžik, kdy si příslušné osoby (Miloslav a Radek Marešovi, výluční jednatelé a společníci této obchodní společnosti v době úpisu dluhopisů) tyto dluhopisy sami upíšou.

[5] Městský soud dále uvedl, že dluhopisy, které měly sloužit k bezprostřednímu zisku externích finančních prostředků, byly splaceny pohledávkami splatnými až v budoucnu. Tyto pohledávky se opakovaně řetězily mezi propojenými osobami a převážně sloužily ke krytí provozních potřeb. Některá postoupení mezi propojenými osobami proběhla opakovaně v tentýž den, aniž by pro to existovalo racionální vysvětlení (žalobkyně žádné vysvětlení ani neposkytla). Miloslav a Radek Marešovi přitom zastupovali jak společnosti, které vystupovaly jako věřitelé, tak společnosti, které vystupovaly v postoupených závazcích v pozici dlužníka. Společnosti Verve Capital s.r.o. tímto postupem vznikl závazek vyplácet upisovatelům úroky z dluhopisů. Sama však při upsání dluhopisů nic bezprostředně nezískala. Naproti tomu Miloslav a Radek Marešovi získali dluhopisy s nulovou srážkovou daní, aniž fakticky vynaložili finanční prostředky. Městský soud potvrdil, že zjištěné skutečnosti ve vzájemných souvislostech dokládají naplnění objektivního kritéria zneužití práva. Skutečným účelem emise a upsání dluhopisů nebylo získání finančních prostředků, nýbrž využití daňového zvýhodnění umělou finanční operací spočívající v přesunu závazků mezi propojenými subjekty.

[6] Městský soud rovněž potvrdil, že finanční orgány prokázaly i subjektivní stránku zneužití práva. Zúčastněné subjekty byly personálně propojeny. Všechny společnosti byly přímo či nepřímo vlastněny Miloslavem a Radkem Marešovými. Ti současně vystupovali

z pozice statutárních orgánů, rozhodovali, podíleli se na přípravě transakce a ovlivňovali smluvní strany transakce. Úpisem dluhopisů se Verve Capital s.r.o. zatížila nákladovými úroky, aniž jí za to byla předem poskytnuta finanční protihodnota, přičemž úroky pro Miloslava a Radka Marešovi představovaly čistý příjem držitelů dluhopisů zatížený nulovou srážkovou daní. O tom, že transakce byla vytvořena uměle, svědčila dle městského soudu i nepřehlednost finančních operací, jejich komplikovanost a neuskutečnitelnost v čase v případě, že by se nejednalo o propojené osoby. Společnost Verve Capital s.r.o. byla využita pouze jako mezičlánek mezi upisovateli dluhopisů a dlužníky. Jediným racionálním důvodem existence tohoto mezičlánku bylo získání daňového zvýhodnění.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Nesouhlasila se závěrem, že emisí a úpisem dluhopisů došlo ke zneužití práva. Účelem jejího začlení do struktury společností byla úprava a zjednodušení holdingu a zajištění financování prostřednictvím emise dluhopisů. K úpravě holdingové struktury bylo zapotřebí zvolit některý ze způsobů financování za účelem vypořádání nároků společníků. Byla vybrána varianta emise dluhopisů, která měla výhody oproti úvěru či zápůjčce. Jednalo se o ekonomicky opodstatněnou transakci. Korunové dluhopisy představovaly legitimní nástroj financování podnikatelských aktivit a povolenou daňovou optimalizaci. Bylo právem stěžovatelky zvolit nástroj financování s nejnižším zdaněním. Zjištěné skutečnosti dle stěžovatelky směřovaly k získání výhody na srážkové dani. Stěžovatelka rovněž uvedla, že účelem úpisu dluhopisů primárně nebylo získat nové finanční prostředky, ale přesvědčit upisovatele, aby své finanční prostředky nadále v holdingové struktuře ponechali.

[8] Stěžovatelka také rozporovala, že byla prokázána objektivní stránka zneužití práva. Uznání úrokových nákladů nebylo v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy. Finanční orgány nezohlednily skutečnou ekonomickou podstatu prověřovaných právních vztahů. Nemohly ani aplikovat institut zneužití práva. Skutečnou ekonomickou opodstatněnost měly posoudit v rámci hodnocení naplnění podmínek dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Městský soud nesprávně posoudil, že společnost Verve Capital s.r.o. emitovala dluhopisy bezprostředně po svém založení. Okamžik emise nemohl být relevantní pro posouzení účinnosti úrokových nákladů. Chybný je také závěr městského soudu, že emise dluhopisů stěžovatelce nepřinesla dodatečné finanční prostředky. Získání finančních prostředků nevylučovalo využité započtení pohledávek.

[9] Finanční orgány dle stěžovatelky rovněž nedoložily, že by došlo k naplnění subjektivní stránky zneužití práva. Neprokázaly, že by stěžovatelka dosáhla hospodářských výsledků nebýt úpisu dluhopisů. Za tím účelem stěžovatelka navrhla provést důkaz rozvahou, výkazem zisku a ztráty a účetnictvím za dotčená zdaňovací období. Finanční orgány navržené důkazy neprovedly, aniž by jejich neprovedení odůvodnily. Naplnění subjektivní stránky zneužití práva dovodily pouze na základě propojenosti zúčastněných subjektů, což je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Městský soud poté pouze převzal nesprávné závěry finančních orgánů.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Uvedl, že emisí a úpisem dluhopisů stěžovatelka nezískala externí zdroje financování.

Získané finanční prostředky použila na vyplácení výnosových úroků z postoupených pohledávek upisovatelům. Nesloužily tak k rozvoji jejího podnikání. Finanční orgány prokázaly řadu skutečností, které v souhrnu dokládají naplnění objektivní i subjektivní stránky zneužití práva. Personální propojenost subjektů doprovázela nepřehlednost provedených finančních operací, jejich komplikovanost a neuskutečnitelnost v čase v případě, že by se nejednalo o spojené osoby. Stěžovatelka nestandardní okolnosti nerozporovala ani nevysvětlila. Její jednání nesměřovalo k realizaci ekonomické činnosti, nýbrž k získání daňové výhody.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud uvádí, že téměř totožnou věcí téže stěžovatelky se Nejvyšší správní soud zabýval v nedáveném rozsudku ze dne 11. 3. 2026, č. j. 22 Afs 250/2025-43. Jediný rozdíl spočívá v tom, že v tehdejší věci se jednalo se o emisi dluhopisů, kterou vydala přímo stěžovatelka, zatímco v nyní posuzovaném případě dluhopisy emitovala společnost Verve Capital s.r.o., která následně zanikla fúzí sloučením se stěžovatelkou, na kterou přešel její majetek. V ostatních skutkových okolnostech, včetně kasační argumentace, se oba případy shodují. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 22 Afs 250/2025-42 odchýlit a plně na ně odkazuje.

[13] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že v obecné rovině má daňový subjekt výhradní právo na volbu struktury ekonomické činnosti tak, aby omezil svůj daňový dluh [rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 21. 2. 2006 ve věci *Halifax Plc a další*, C-255/02, bod 73)]. Hlavním účelem podnikání (či jednotlivých transakcí) však nesmí být získání nelegitimní daňové výhody. Případná okolnost, že posuzovaná konkrétní transakce sledovala i jiné cíle než pouze získání daňové výhody, proto nevylučuje závěr o zneužití práva, je-li získání daňové výhody převažujícím cílem či výsledkem takové transakce (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2022, č. j. 7 Afs 175/2022-37, nebo ze dne 23. 7. 2024, č. j. 10 Afs 16/2023-78, č. 4630/2024 Sb. NSS; prvně odkazovaný rozsudek se přímo týkal problematiky korunových dluhopisů). K obdobnému závěru dospěl i Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 4. 2025, sp. zn. I. ÚS 2693/23 (bod 29). Samotnou podstatou institutu zneužití práva tedy je, že právo daňového subjektu organizovat své podnikání k minimalizaci daňových povinností je zneužito tehdy, jsou-li prováděny finanční transakce, jejichž jediným nebo hlavním cílem je právě minimalizace této povinnosti (odkazovaný rozsudek č. j. 22 Afs 250/2025-43).

[14] Zneužití práva představuje objektivní skutečnost, jejíž existence je dovozována na základě tzv. dvoustupňového testu. Ten poprvé rozvinula rozhodovací praxe Soudního dvora (rozsudek ve věci *Halifax Plc a další*). Podle tohoto testu nastává zneužití práva, existuje-li současně objektivní a subjektivní prvek zneužití práva. Objektivní prvek spočívá v tom, že navzdory formálnímu splnění podmínek daných komunitárním právem nebyl naplněn účel dané právní úpravy. Subjektivní prvek spočívá v existenci záměru získat výhodu plynoucí z komunitárních norem umělým vytvořením podmínek pro její dosažení. Daňovému subjektu tak lze odepřít nárokované právo z důvodu jeho zneužití pouze tehdy, pokud relevantní hospodářská činnost nemá žádné jiné převažující objektivní vysvětlení

než získání nároku vůči správci daně, a přiznání práva by bylo v rozporu se smyslem a účelem aplikovaných ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 Afs 376/2018-46).

[15] V rozsudku ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021-42, Nejvyšší správní soud doplnil, že v praktické rovině se rozdíl mezi objektivním a subjektivním kritériem zneužití práva může stírat. Při posuzování subjektivní podmínky je třeba zohlednit všechny relevantní objektivní okolnosti dané věci, i když je finanční orgán již použil při řešení objektivního prvku. Na jejich základě pak finanční orgán musí vyloučit racionální ospravedlnění jednání daňového subjektu a najít umělou konstrukci sloužící k získání daňové výhody. Smyslem subjektivního kritéria je pak na základě objektivních okolností každého případu dovodit, zda konkrétní jednání daňového subjektu mohlo mít jiné vysvětlení než snahu o neoprávněné získání daňové výhody (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2025, č. j. 6 Afs 193/2024-54). Pokud tedy transakce postrádají ekonomický smysl, svědčí to o naplnění obou prvků (viz k tomu shodně již zmiňovaný rozsudek č. j. 7 Afs 175/2022-37).

[16] Na oblast daně z příjmů právnických osob se princip zákazu zneužití práva uplatní, je-li v dané věci prokázáno, že navzdory formálnímu splnění podmínek zákona o daních z příjmů nebyl naplněn účel daňového předpisu (objektivní znak), přičemž podmínky pro dosažení daňové výhody byly vytvořeny uměle se záměrem získat daňové zvýhodnění (subjektivní znak) (již zmiňovaný rozsudek č. j. 6 Afs 376/2018-46). Judikatura Nejvyššího správního soudu pak opakovaně aprobovala uplatnění uvedeného principu přímo ve vztahu k jednotlivým případům emisí korunových dluhopisů (viz k tomu např. rozsudky ze dne 30. 9. 2022, č. j. 1 Afs 103/2022-36, ze dne 28. 4. 2023, č. j. 5 Afs 45/2022-48, ze dne 15. 8. 2023, č. j. 5 Afs 111/2022-32, nebo již odkazovaný rozsudek č. j. 7 Afs 175/2022-37).

[17] V rozsudku ze dne 9. 8. 2023, č. j. 4 Afs 231/2022-40 (body 55 a 57), Nejvyšší správní soud vyslovil, že smyslem zákonem stanovené možnosti emise dluhopisů a související daňové výhody spočívající v nulové dani z příjmů z dluhopisových úroků může být získání financování pro podnikání z externího zdroje, tedy získání dodatečného kapitálu. Pokud je tento účel naplněn, jsou dluhopisy prostředkem nezdaněných úrokových příjmů pro jejich upisovatele. Pokud emise dluhopisů nesplňovala obecný účel dosažení nových finančních prostředků z externích zdrojů, nelze mít za to, že byl naplněn rovněž podpůrný účel daňového zvýhodnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2023, č. j. 4 Afs 231/2022-40, body 55 a 57).

[18] Na základě shora uvedených východisek Nejvyšší správní soud potvrzuje závěr městského soudu, že finanční orgány v projednávaném případě prokázaly naplnění znaků zneužití práva. Správně dovodily, že sporné transakce naplnily objektivní stránku zneužití práva. Převládajícím účelem emise a úpisu dluhopisů bylo získání daňového zvýhodnění. Dluhopisové financování nevedlo k získání externích finančních zdrojů ani k rozvoji stěžovatelčina podnikání. Ta naopak po úpisu dluhopisů nesla dlouhodobé nákladové úrokové zatížení, aniž by získala odpovídající protihodnotu v podobě nových finančních zdrojů. Stěžovatelce tímto postupem vznikl závazek vyplácet upisovatelům, kteří s ní byli propojeni a ovládali ji, úroky z dluhopisů. Naproti tomu Miloslav a Radek Marešovi získali dluhopisy, aniž reálně vynaložili finanční prostředky. Stěžovatelka tak ani prodejem

dluhopisů žádné finanční prostředky nezískala. Od společnosti, kterou Miloslav a Radek Marešovi fakticky ovládali, tak získali dluhopisy s nulovou srážkovou daní. Marešovi přitom zastupovali jak společnosti v pozici věřitelů, tak společnosti, které vystupovaly v postoupených závazcích v postavení dlužníků. Závazky stěžovatelky, které byly předmětem započtení při úhradě emisního kurzu upisovatelům, vznikly z titulu smluv o postoupení pohledávek upisovateli na stěžovatelku. Emise dluhopisů byla tedy financována započtením pohledávek personálně propojených subjektů. Dluhopisy, které měly sloužit k bezprostřednímu zisku externích finančních prostředků na realizaci ekonomické činnosti, byly splaceny pohledávkami, které byly splatné až v budoucnu. Tyto pohledávky se opakovaně řetězily mezi propojenými osobami a převážně sloužily ke krytí provozních potřeb. Některá postoupení mezi propojenými osobami proběhla opakovaně v tentýž den, aniž by pro to existovalo vysvětlení předložené stěžovatelkou.

[19] Ve shodě s městským soudem tak Nejvyšší správní soud potvrzuje, že prokázaným převažujícím účelem emise a úpisu dluhopisů nebylo získání finančních prostředků, nýbrž dosažení daňového zvýhodnění, jež bylo založeno na transakcích mezi vzájemně propojenými subjekty. Stěžovatelka byla využita jako mezičlánek mezi zúčastněnými subjekty, přičemž prokázaným důvodem existence tohoto mezičlánku bylo získání daňového zvýhodnění. Stěžovatelka přitom množství shora popsaných nestandardních okolností nevysvětlila a v řízení se k nim nevyjádřila.

[20] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani tomu, že účelem úpisu dluhopisů byla snaha přesvědčit zúčastněné subjekty, aby ponechaly finanční prostředky v holdingu. Finanční orgány správně poukázaly na skutečnost, že všechny subjekty v holdingu byly propojeny přes Miloslava a Radka Marešovy, kteří určovali strukturu a podobu holdingu, včetně jeho financování. Stěžovatelka si tímto tvrzením zároveň protiřečí, neboť taktéž namítala, že účelem emise a úpisu dluhopisů bylo financování její podnikatelské aktivity, ke kterému však nedošlo.

[21] Stěžovatelka dále namítala, že finanční orgány nesprávně dovodily naplnění subjektivního prvku zneužití práva pouze na základě propojenosti subjektů zúčastněných na celé transakci. Nejvyšší správní soud potvrzuje závěr městského soudu, že finanční orgány takto zjednodušeně k hodnocení subjektivní stránky zneužití práva nepřistoupily. Smyslem subjektivního prvku zneužití práva je na základě objektivních okolností každého případu dovodit, zda konkrétní jednání daňového subjektu mohlo mít jiné vysvětlení, než že se jednalo o neoprávněné získání daňové výhody. Hodnocení objektivní a subjektivní stránky se proto do značné míry prolíná (viz již odkazovaný rozsudek č. j. 10 Afs 289/2021-42). Finanční orgány naplnění subjektivní stránky zneužití práva neodvíjely pouze od personálního propojení subjektů, nýbrž také od celkového průběhu transakcí. Personální propojení nicméně představovalo důležitý prvek, neboť vylučovalo, že vzájemně personálně propojené subjekty o celkovém charakteru a účelu transakcí nevěděly. Správně tedy bylo finančními orgány a městským soudem zohledněno. Zároveň však bylo přihlédnuto k řadě dalších nestandardních okolností, konkrétně nepřehlednosti provedených finančních operací, jejich komplikovanosti a neuskutečnitelnosti nebýt toho, že se jednalo o spojené osoby. Pohledávky byly po svém vzniku vzájemně postupovány, a to i opakovaně mezi spojenými osobami (někdy i téhož dne), bez ekonomického smyslu. Rovněž tyto nestandardní okolnosti mezi spojenými osobami stěžovatelka nezpochybnila, ani je nijak nevysvětlila.

[22] Městský soud tak v napadeném rozsudku dospěl ke správnému závěru, že finanční orgány prokázaly objektivní i subjektivní stránku zneužití práva. Celkové schéma transakcí nemělo jiné vysvětlení (resp. stěžovatelka žádné jiné věrohodné vysvětlení nestandardních okolností neposkytla) než záměr získat daňové zvýhodnění v rozporu se smyslem dluhopisového financování.

[23] Pokud se jedná o zbývající námitky, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Stěžovatelka námitky odkazující na alternativní způsoby financování a srážkovou daň zčásti uplatnila až v rámci ústního jednání, které městský soud nařídil na 13. 11. 2025. Podle § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), mohla stěžovatelka žalobu rozšířit o další žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Rozhodnutí žalovaného bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 25. 11. 2024. Lhůta pro podání žaloby uplynula dne 27. 1. 2025. Nové žalobní body uplatněné při ústním jednání dne 13. 11. 2025 byly proto opožděné, a s odkazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. se jimi pro nepřípustnost nemohl zabývat ani Nejvyšší správní soud. Pokud pak stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti namítla, resp. zčásti rozšířila opožděně uplatněné námitky, že finanční orgány nemohly aplikovat zneužití práva, ale pouze neuznat neprokázané náklady, a že finanční orgány neprovedly důkaz rozvahou, výkazem zisku a ztráty a účetnictvím za dotčená zdaňovací období, aniž svůj postup zdůvodnily, jedná se taktéž o námitky nepřípustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2026

Mgr. Ing. Veronika Juřičková
předsedkyně senátu